

právním řádem státu, jehož příslušníky byli manželé v době žaloby nebo žádosti. Použití domácího práva jest tu obmezeno jen na všeobecnou výhradu § (61), že nesluší se spravovati cizím právním řádem, kdyby se takové počínání přičilo dobrým mravům, nebo tomu, že tuzemské donucovací ustanovení podle svého účelu má platiti také v případě, o nějž jde. Návrhu na rozloučení manželství bylo by lze v souzeném případě vyhověti jenom, kdyby rozluka byla i podle rakouských zákonů přípustná. Oba manželé však jsou a byli již při sňatku římsko-katolického náboženství, a jest známo, jakož i ze všeobecně přístupných pramenů rakouského občanského práva zjistitelně, že v Rakousku dosud platí v tuzemsku zrušený § 111 obč. zák., ustanovující, že manželství katolických manželů může býti rozloučeno jen smrtí jednoho manžela. Ana v Rakousku by navrhovaná rozluka nemohla býti povolena, nemůže ji navrhovatel dosáhnouti ani oklikou u československých soudů. Usnesení, jímž byla jeho žádost zamítnuta, musilo býti, ač z jiných důvodů, potvrzeno.

Čís. 9080.

Svolil-li svéprávný substitut k zatížení podstaty substitučního jmění, jest svolení to pro něho závazným a nemůže odporovati příkázání takových dluhů z přejímací ceny.

Byla-li v čase zatížení nemovitosti vložena na ni poznámka fideikomisární substituce, nemůže se věřitel (jeho právní nástupce) odvolávati na důvěru v knihy veřejné ohledně neznalosti substitučního svazku.

Zakázal-li zůstavitel zatížení fideikomisu (substituční podstaty), není ani zákonný zástupce substitutův ani ochránčí soud oprávněn na jeho úkor povolití fiduciáři zatížení v jeho osobní prospěch.

Překročil-li zákonný zástupce svou zákonnou plnou moc a jednal na úkor chráněnce, neváže to chráněnce, třetí osoba, již to bylo nebo mohlo býti známo, nenabývá práv z jednání zákonného zástupce.

Staly-li se investice ve prospěch podstaty, jsou zákonný zástupce nesvéprávného substituta a substituční soud oprávněni zatížit substituční podstatu.

(Rozh. ze dne 3. července 1929, R II 242/29.)

Do rozvrhového usnesení, jímž byla přikázána věřitelům přejímací cena za zabraný majetek, podal vlastník zabraného majetku rekurs ve dvojím směru: 1. že byly přikázány knihovně zajištěné pohledávky a) bance Z. 601.784 Kč 24 h, 76.359 Kč 51 h, 11.900 Kč 40 h, b) čsl. zúčtovacímu ústavu v Praze 93.990 Kč 39 h, c) bance H. 143.087 Kč 62 h a 4.574 Kč 32 h, přes to, že podal proti jich přikázání odpor a že jeho odpor nebyl poukázán na pořad práva, nýbrž zamítnut. 2. že byly přikázány při všech daňových pohledávkách a dále při knihovních pohledávkách 4% úroky od 1. prosince 1924, ač úroky ty jsou již v pohledávkách započteny a že tedy byly přiznány dvakrát. R e k u r s n í s o u d

vyhověl rekursu vlastníka zabraného majetku potud, že přikázal pohledávky bez 4% úroků od 1. prosince 1924 a, pokud byl odpor vlastníkův ohledně pohledávky banky Z. zamítnut, poukázal ho na pořad práva a udělil mu k podání žaloby dvouměsíční lhůtu, jinak rekursu nevyhověl. V posledních dvou bodech uvedl rekursní soud v d ů v o d e c h: Stěžovatel tvrdí, že neměly býti přikázány k zaplacení z přejímací ceny pohledávky banky Z. 601.684 Kč 24 h, z vl. č. 233 m. z. d. 76.959 Kč 51 h a 11.940 Kč správně 11.900 Kč 40 h, dále zúčtovacímu ústavu v Praze na pohledávku »Pfandbriefanstalt der Gemeindesparkasse in Graz« 200.000 býv. rak. uh. K, 93.990 Kč 39 h a bance H. na její pohledávku 1,174.872 Kč 67 h částka 143.087 Kč 62 h a 4.574 Kč 52 h. Odůvodňuje to tím, že nemovitosti, na nichž jsou pohledávky ty zajištěny právem zástavním, byly součástí substituční podstaty zřízené Rudolfem Eugenem říšským hrabětem z W., což bylo též zapsáno ve zmíněných vložkách knihovních a nesměly tedy tyto nemovitosti býti podle zákona zadluženy jako substituční jmění co do podstaty, zadlužení mohlo se státi a platí jen co do užitků. Substituční úřad nesměl prý povolití zatížení substitučního jmění, ježto nešlo o fideikomis. Přikázáním pohledávek výše uvedených k hotovému zaplacení byla by zmenšena substance substitučního jmění, z čehož by stěžovateli jako substitutu podle poslední vůle jeho prastrýce vznikla škoda. Stěžovatel uplatňuje neplatnost tohoto zatížení substitučního jmění a domáhá se, by přejímací cena byla přikázána jemu, ježto se ona zástavní práva mohou vztahovati jen na užitky, plody. Tu jest rozeznávati zadlužení, která se stala v době jeho nezletilosti za spolupůsobení kolisního opatrovníka za tím účelem mu ustanoveného, a zadlužení, která se stala v době, kdy byl stěžovatel zletilým a sám při zadlužení spolupůsobil. V době jeho nezletilosti stalo se zadlužení substitučního jmění na základě usnesení zemského soudu v Brně ze dne 1. října 1910 do jedné třetiny hodnoty jmění substitučního částkou 2,068.000 Kč pro banku Z. Další zadlužení pro pohledávku Spořitelny štyrskohradecké 200.000 K stalo se s vědomím a za souhlasu stěžovatelova a rovněž tak převod části pohledávky banky Z. na banku H. za jeho souhlasu. To připouští stěžovatel sám a je to též prokázáno spisem P 1/10. Poslední vůlí ze dne 15. února 1882 ustanovil zůstavitel v odst. 1—4 a 6, že deskové statky H. a R. a další nemovitosti s držbou těchto statků spojené mají tvořiti rodinný fideikomis, a zakázal výslovně v odst. 3 zadlužení substitučního jmění. Pro případ, že by se zřízení fideikomisu stalo nemožným, nařídil v odstavci 6 poslední vůle, že má nástupnictví v tyto statky platiti jako fideikomisní substituce podle pořadí jím v odst. 4 pro primogeniturní fideikomis ustanoveného. Tím zakázal zůstavitel zadlužení substance těchto statků vůbec, vyloučiv zadlužení jejich jako fideikomisu, neboť jmění substituční nesmí podle § 613 obč. zák. býti vůbec zadluženo. Ježto ke zřízení fideikomisu nedošlo, jest věc posuzovati podle předpisu § 613 obč. zák., nikoliv podle obdoby § 635 obč. zák., jak míní prvý soud. Než přes to nelze přisvědčiti stěžovateli, že zadlužení jest neplatné. Podle judikátů nejvyššího soudu ve Vídni čís. 209 plen. usn. ze dne 24. března 1914, Pres. 63/14 (sb. Novak XV

sv. č. 1552) jest přípustno, by institut, fiduciář, za souhlasu substitutova a pozůstalostního soudu statek, jemu zůstavený s obmezením fideikomi-sární substitute zadlužil i co do podstaty substitučního jmění. Tato zá-sada platí, jsouc všeobecného rázu, i pro případ, když substituční jmění bylo fiduciáři odevzdáno, jenže na místo pozůstalostního soudu nastu-puje soud substituční. V témže smyslu vyslovil se též nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 3. září 1918, č. j. R III 180/18 založeného ve spisu substitučním F 1/10. Je zjištěno, že stěžovatel, tehda plnoletý, souhlasil výslovně se zatížením podstaty substituční pohledávkou štyr-skohradecké spořitelny 200.000 K rak. uh. a rovněž s převodem pohle-dávky banky Z. původních 1,283.300 Kč ve zbytku 1,239.303 Kč cestou konverse na banku H., kterýž převod se stal částí 1,222.700 Kč podle stavu zem. desk ze dne 1. června 1918. Stala-li se tato zadlužení a pře-vod pohledávky na banku H. z návrhu fiduciáře a stěžovatele jako sub-stituta a bylo-li to schváleno substitučním soudem, nelze pochybovati, že tato obě jednání jsou platná, nelze jim vůbec odporovati a jest platně zatížena substituční podstata sama. U pohledávky banky H. není přípustným odpor též z důvodů §§ 61—64 kn. zák., ana jest třetí osobou, která nabyla práv v důvěře v pozemkovou knihu a zákonná lhůta dávno prošla. Odpor stěžovatelův byl právem tedy zamítnut ohledně těchto obou pohledávek a bylo stížnost v tomto směru neodůvodněnou zamít-nouti. Jinak je tomu, pokud jde o pohledávku banky Z. Stěžovatel nesou-hlasil sám, jsa nezletilým, svolení za něho udělil jeho opatrovník. Toto zadlužení stalo se však po formální stránce správně, je tu souhlas opa-trovníka stěžovatelova i ostatních činitelů a svolení všech činitelů bylo substitučním soudem schváleno, takže toto právní jednání jest považo-vati rovněž za platné, ale jen po stránce formální. Jinou jest otázka, zda toto zadlužení jest též po stránce věcné platné, an substitut, stěžovatel, sám souhlas neprojevil. Tuto otázku nelze však řešiti v řízení nesporném, zvláště když tvrdí stěžovatel, že byl jeho opatrovník ujištěn, že za-dlužením není dotčena substituční podstata. Právní jednání, mající za předmět toto zadlužení, jest pokládati potud za platné, pokud nebylo zjištěno, že platným není. Otázku neplatnosti nutno však řešiti cestou řádného sporu. Za tohoto stavu věci přikázal právem první soud přejí-mací cenu k zaplacení této pohledávky bance Z., avšak nesprávně za-mítl odpor stěžovatelův, ano není zjištěno, že právní jednání je i po stránce věcné platným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl ani dovolacímu rekursu vlastníka ani dovolacímu rekursu banky Z.

D ů v o d y:

Jde o dvojí dluhy: jednak takové, k nimž stěžovatel Rudolf W. po dosažení zletilosti sám svolil, a takové, k nimž nesvolil on sám, nýbrž za jeho nezletilosti ještě jeho a spolu substituční opatrovník a substi-tuční soud. Co se oněch týče, nemůže o tom býti pochyby, že svolení to jest proň závazné a že tedy nemůže přikázání jich odporovati. Když, maje úplnou disposiční moc (nabyv zletilosti), učinil nějakou disposici,

jest na ni nyní vázán, neboť každý stojí za svá právní prohlášení a může je napadati jen pro vadnost vůle, na př. donucení, skutkový omyl a pod., což však stěžovatel v souzeném případě nečiní, nic takového svým dispozicím nevytýkáje, nýbrž máje je za neplatné prostě z důvodu, že šlo o substituční podstatu, při níž jsou prý právně nemožné, tedy domnívaje se, že je neuznává právo objektivní. V tom však jest na omylu, neboť jde o soukromý jeho majetek, tedy ryze o soukromoprávní věc, kde jeho osobní dispozice byla rozhodující. § 613 obč. zák. není právem velícím, nutícím. Měl tehdaž nad svými zájmy bdíti a souhlas neudělovati, nyní jest pozdě. Práví-li, že, ač plnoletý, byl přece na omylu ohledně právoplatnosti a dosahu svého souhlasu, jsa, jako před tím opatrovník substituční, toho mínění, že se vztahuje jen na užitky substitučního jmění, nikoli na jeho podstatu, nemůže tento jeho právní omyl, i kdyby tu na krásně byl, na otázce nic změnit, ježto neznalost zákona (objektivního práva) neomlouvá, vyjmouc případy v zákoně výslovně vytknuté (§§ 326 a 1431 obč. zák.), o něž tu nejde. Ostatně jest otázka, proč se původní dluh pro G. nevztahoval na substituci, nýbrž jen na užitky, vyložena v záznamu zemského soudu v Brně ze dne 7. května 1910: protože dluh byl kontrahován a schválen jen s výhradou fideikomisární substituce, nemohl se tedy podstaty dotknouti. Měl a mohl tedy i on jen s podobnou výhradou udělití svolení k zatížení, t. j. neměl je udělovati, neboť s tou výhradou fiduciář svolení vůbec nepotřeboval, protože užitky patřily podle § 613 obč. zák. jemu a mohl jimi tedy volně (bez svolení substitutova) disponovati. Když takto věc jest skutečně zcela jasná, bylo o ní, jak sám v dovolací stížnosti žádá, rozhodnouti hned v řízení resporném, jenže ovšem rozhodnutí není takové, jaké navrhuje: jeho odporu nemůže býti vyhověno, nýbrž odpor musí býti z právních důvodů zamítnut.

Jiná však je věc, pokud jde o dluhy, k nimž dal souhlas za jeho nesvéprávnosti opatrovník a substituční soud. Tu sluší především vytknouti, že poznámka fideikomisární substituce byla v obou vložkách již od 24. listopadu 1895, kdežto zápisy pohledávek, o něž jde, datují teprv o leta později (1911 a násl.), věřitelka banka Z. nemohla se tedy odvolávati na neznalost substitučního svazku, nebyla ohledně něho a nemohla býti nikdy bezelstnou, a to platí i o její nástupkyni, i kdyby opravdu šlo o ústav jiný, o právnickou osobu a tedy o osobu třetí, což by se musilo teprv vzíti na přetřes a vyšetřiti, kdyby na to došlo, jakože na to nedojde právě následkem toho, že knihovní poznámkou bezelstnost, jak první nabyvatelky zástavního práva (věřitelky), tak každé její nástupkyně vyloučena byla. Nemá tedy pravdu rekursní soud, míně, že, pokud jde o třetí osoby, jež nabyly práv v důvěře v pozemkové knihy, není odpor přípustný též — t. j. nehledíc k tomu, že Rudolf W. k zadlužení svolil — z důvodů §§ 61 až 64 kn. zák., správně řečeno, pouze § 63 kn. zák., a nemá proto pravdu ani banka Z. v dovolací stížnosti, když tento důvod rekursního soudu přejímá a používá jej i na sebe a na pohledávky, majíc za to, že u ní jde o pohledávky hypoteční, kterých jako třetí osoba nabyla bezelstně na základě knihovního stavu a žádá, by i tu byl odpor vlastníka proti příkázání zamítnut. Jak již uvedeno, její

bezelstnost byla vyloučena knihovní poznámkou fideikomisární substituce, takže vždy musila vědět, že fiduciář neměl podle § 613 obč. zák. práva podstatu zadlužití a že tedy jest otázkou, zda její předchůdkyně nabyla hypoteky na podstatě, o rozvrh jejíž přejímací ceny nyní jde, platně. Bylo tedy rekurs banky Z. zamítnouti.

Co však se týče rekursu substitučního dědice Rudolfa W-a, tu by se především dalo říci, že, třebaže rekurent byl v čase tohoto zadlužení ještě nezletilým, že měl zákonného zástupce, opatrovníka Karla F-a a když tento jeho zákonný zástupce spolu i jako substituční opatrovník a dále i substituční soud za něho k zadlužení svolili, že je to tak, jakoby byl svolil on sám a že je tím tedy vázán zrovna tak jako pozdějším souhlasem po zletilosti osobně k onomu hořejšímu jinému zadlužení uděleným, a že, jestliže se tu opatrovník a substituční soud nezachovali podle zákona, má jen na ně postih, na opatrovníka podle § 264 obč. zák. a na soud podle § 265 tamže (nyní správně podle syndikátního zákona z roku 1872) § 282 obč. zák. Ale proti tomu ozývají se ihned vážné pochybnosti. Sluší uvážiti, že takto mohlo by jmění nezletilce nebo jiné svéprávnosti zbavené osoby býti jeho zákonným zástupcem a ochránčím soudem promrháno, buď z lehkomyšlnosti nebo i v kollusním dorozumění, t. j. přímo zneužitím poručenské neb opatrovnické moci, ale zákonný zástupce nemusí potom, až svéprávnosti nabyvším chráněncem bude k zodpovědnosti pohnán, míti makavého jmění, na němž by se bývalý chráněncem hojiti mohl, a, co se týče syndikátní zodpovědnosti soudu a státu, známo jest, jak téměř nemožno jest uplatniti syndikátní nárok, pochybil-li soud z neznalosti zákona nebo následkem jeho mylného výkladu, ana platí zásada, že za nesprávné právní posouzení, za právní omyl, pod nějž ovšem spadá i neznalost zákona, soud a tudíž ani stát neručí. Jak tento nejvyšší soud již ve svém prvním rozhodnutí v této rozvrhové věci ze dne 1. února 1929 vyslovil, jest sice mylným právní názor, že i při fideikomisární substituci (§ 613 obč. zák.) platí § 635 obč. zák. o zadlužení fideikomisu do jedné třetiny aspoň obdobně, avšak jest zjevné, jak snadno jest takovému právnímu omylu propadnouti, a jak snadno to bylo, a to ovšem nejen pro soud, nýbrž i pro opatrovníka, zvláště v tomto případě, kde jmění substituční bylo zůstavitelem určeno v prvé řadě ke zřízení fideikomisu a substituce byla nařízena jen podpůrně pro případ nemožnosti, fideikomis zříditi, což vskutku bylo podle úředního záznamu ze dne 7. května 1910 pro soud pohnutkou, proč obdobně užil § 635 obč. zák., při čemž arci přehlédl zvláště to, že zůstavitel v závěti výslovně nařídil tím, že reální držba od něho pro fideikomis věnovaná má vždy bez dluhů býti zachována (der von mir zum Fideikommiss gewidmete Realbesitz soll stets schuldenfrei erhalten werden), takže, když zůstavitel zakázal i zadlužení fideikomisu, tím méně mohlo se užití předpisu § 635 obč. zák. o zadlužení fideikomisu do $\frac{1}{3}$ obdobně pro nastoupivší místo něho fideikomisární substituci, kde fiduciáři na podstatu vůbec práv nepřisluší, a tedy ani zákonný zástupce nezletilého substituta ani soud ochránčí nejsou oprávněni na úkor tohoto fiduciáři zatížení v jeho osobní prospěch povolit, jak na to správně zemský soud

ve Vídni při zadlužení pro G. nahlížel, povoliv zadlužení jen s výhradou substituce, tedy jen co do užitků. Zodpovědnost zákonného zástupce a ochránčího soudu tedy nezaručuje bývalému chráněnci majetkovou indemnitu a není tedy pro jeho škody ze špatné správy jeho jmění dostatečnou zárukou. Druhé však je, že i třetí osoby (třetí na rozdíl od fiduciáře), jež z nesprávné dispozice zákonného zástupce a ochránčího soudu nabyly práv, mohly jednati a práv nabyti vědouce, že dispozice jest nesprávná, jednati a nabyti tedy obmyslně, i jest otázkou, zda takovéto nabytí jejich na úkor bývalého chráněnce může zůstatí platným, zda má zůstatí zkrácen a ony nesprávné nabytí podržeti? Ovšem, jde-li, jako zde, o zápůjčku, kterou poskytl nad to peněžní ústav, nebude věc tak nápadnou, jako šlo-li by o jednání liberální, jímž by třetí osoba nabyla zisku, na př. o darování z nezletilcova jmění, avšak i u peněžního ústavu, který se na neoprávněné disposici účastnil poskytnutím zápůjčky, v jejíž bezprávném povolení fiduciáři právě nesprávná dispozice zákonného zástupce a soudu záleží, dá se myslet, že rád udělá obchod a proto rád přehlédne právní závady, jež mu stojí v cestě, ač je viděl neb viděti musil, jedná tedy obmyslně. Zkrátka zákonný zástupce chráněnce jen zastupuje, ale nepředstavuje, není s ním právně totožným, jest jinou, druhou osobou. Jedná-li tedy zákonný zástupce osoby, není to totéž, jako když jedná osoba sama. Bývalý chráněnc, jakmile nabude svéprávnosti, může své právo jakkoli zadati a bude to platné, zákonný zástupce však má jednati vždy jen v prospěchu chráněnce, nikoli na jeho úkor a, jestliže tedy práva chráněncova proti této své povinnosti zadá, není to tak, jakoby je zadal chráněnc sám. Když zmocněnc přestoupí meze plné moci druhé straně zjevné, neváže to zastoupeného jím zmocnitele (§ 1016 obč. zák.), dokud to neschválil, což se může státi i mlčky tím, že si prospěch z jednání plnou mocí nekrytého přivlastní, ale právě i zákonný zástupce má jen plnou moc, za chráněnce jednati, plnou moc ovšem, jejíž obsah stanovil zákon sám, plnou moc zákonnou, pročez sluje právě také zástupcem zákonným: jestliže tedy zákonný zástupce tuto svou zákonnou plnou moc překročí a jedná na úkor chráněnce, tedy to chráněnc neváže, jako tam to nevážalo zmocnitele, třetí osoba z jednání zákonného zástupce práv nenabývá. Jde-li o právo knihovní, ovšem tu přichází v úvahu ještě veřejná víra v pozemkové knihy. Jak již řečeno, byla v projednávaném případě fideikomisární substituce knihovně poznamenána již od 24. listopadu 1895 a proto musila i banka Z. se substitucí počítati a, poněvadž neznalost zákona neomlouvá (§ 2 obč. zák.), věděti, že fiduciář má podle § 613 obč. zák. právo jen na užitky, nikoli však na podstatu a že tedy ani zákonný zástupce substituta ani substituční soud nejsou oprávněni ve prospěch fiduciáře a na zkrácení substituta podstatu hypotekou obtížit. Šlo by tedy o nabytí proti knihovnímu stavu a právu, o nabytí obmyslné. Avšak nutné a tedy docela jisté to není, neboť sluší ještě uvážiti, že takové zatížení může se státi také ve prospěch samého substituta, tehdy, když se děje na investice ve prospěch podstaty, na př. na její udržení nebo zvelebení. V takovém případě jsou zákonný zástupce nesvéprávného substituta a substituční soud

oprávnění substituční statek zatížití a to sluší právě probrati, zvláště když něco takového se již ve spisech substitučních tvrdí, tak na př. v podání fiduciářově ze 28. dubna 1910, v němž žádá za povolení největší ze sporných zápůjček, vtělené pak ve vl. č. 233 mor. zem. desk pod pol. 56 penízem 588.573 K 58 h, ačkoli k tomu hned sluší upozorniti, že si obsah podání toho, odvolávající se na investice a meliorace fiduciářem pořízené resp. na potřebu zařízení odporuje se závěti, kde zůstavitel v čl. 1 potvrzuje, že nemovitosti, o něž jde, s upotřebením velmi značných kapitálů zařídil podle nejrationelnějších hospodářských zásad (pročež mohl potom také každé zatížení zakázati), a že soud o žádosti té vůbec šetření nekonal, nýbrž se jen s písemným prohlášením účastníků spokojil, takže nebylo ani zjištěno, že nějaké investice a meliorace konány, ani zda zápůjčka na ně obrácena. Toto otázky mohou skutkově býti ovšem velmi rozličné a složité, takže není v tomto rozvrhovém řízení pro jich vyšetřování a zjišťování nejen místa, nýbrž nelze je také prostředky řízení nesporného zjistiti a proto nezbývá právě nic jiného, než potvrditi rozhodnutí rekursního soudu, jenž otázku platnosti hypothečních pohledávek banky Z. odkázal na pořad práva.

Čís. 9081.

Statkoví úředníci (zákon ze dne 13. ledna 1914, čís. 9 ř. zák.).

Stačí, byla-li zachována doba výpovědní, třebas se tak stalo i dodatně prodloužením lhůty, jen když mezitím neuplynula lhůta, na kterou bylo vadně vypovězeno.

(Rozh. ze dne 3. července 1929, Rv II 439/29.)

Žalobu, by žalovaný byl uznán povinným vykliditi naturální byt na velkostatku žalobců, procesní soud první stolice pro tentokrát zamítl. Odvolací soud k odvolání žalobců napadený rozsudek potvrdil. Důvody: První soud zjistil, že žalovaný byl správcem velkostatku žalobců po osm let, a správně dovodil vzhledem k § 19 zákona ze dne 13. ledna 1914, čís. 9 ř. zák., že jeho služební poměr mohl býti zrušen jen výpovědí osmnáctitýdenní. Výpovědi dopisem ze dne 12. května a 30. června 1928 byly nesprávné a proto nezákonné. Důsledkem toho jest k nim hleděti tak, jako by se vůbec nebyly staly. Proto nemohla žalující strana výpovědní lhůtu stanovenou dopisem ze dne 12. května 1928 prodloužiti dopisem ze dne 18. června 1928 k 30. září 1928, an žalovaný neuznal první výpověď a proti ní se ohradil. K těmto důvodům napadeného rozsudku jest podotknouti, že výpověď jest jednostranným právním jednáním, jímž žalobci stanovili, kdy má skončiti služební poměr žalovaného. Výpověď jest podle své přirozené povahy úkonem jediným, nedílným a beze odpůrcova svolení nepřipouští ani opravu ani doplnění. Neodpovídá-li výpověď přesně době zákonem stanovené, neruší vůbec služební poměr (§ 19 druhý odstavec, uvedeného zákona: »Ist eine Kündigungsfrist einzuhalten«), zůstávajíc projevem právně bez-